

ULUSLARARASI EŞYALARIN SATIŞI SÖZLEŞMELERİNE İLİŞKİN 1980 TARİHLİ VİYANA ANDLAŞMASININ 25. MADDESİNE GÖRE SÖZLEŞMELERİN ASLİ İHLALLERİ

Av. Gülgün ANIK (*)

1- GİRİŞ

1964 yılında ülkeler arasında eşyaların satışına ilişkin sorunların giderilmesi amacıyla Uluslararası Eşyaların Satışına İlişkin Tek Hukuk (Uniform Law on the International Sale of Goods "ULIS") ve Uluslararası Eşyaların Satışı İçin Sözleşmelerin Yapılışı Hakkında Tek Hukuk (Uniform Law on the Formation of Contracts for the International Sale of Goods "ULF") Andlaşmaları imzalandı. Bu andlaşmalar Ağustos 1972'de yürürlüğe girebildi, fakat ULIS'i sadece 8 ülke ve ULF'i de sadece 7 ülke onayladığından geniş anlamda uygulama alanı bulamadılar.

Değişik hukuk sistemlerine sahip ülkelerce kabul edilebilecek yeni bir andlaşmanın ortaya çıkarılması için UNCITRAL (Birleşmiş Milletler Uluslararası Ticaret ve Hukuk Komisyonu) bir çalışma grubu oluşturdu. Bu grup uluslararası eşyaların satışı sözleşmelerine ilişkin bir andlaşma (Vienna Andlaşması) taslağı hazırladı. Bu andlaşma 10 Mart - 11 Nisan 1980'de yapılan konferansta kabul edildi ve 1 Ocak 1988'de yürürlüğe girdi. Vienna Andlaşması 101 maddeden oluşmakta olup sadece satış sözleşmelerinin kuruluşunu, satıcının ve alıcının yükümlülüklerini ve haklarını düzenler (Madde 4). Andlaşma dört bölümden oluşmaktadır.

(*) İstanbul Barosu Avukatlarından.

- I- Uygulama Alanı ve Genel Hükümler (1-13. Maddeler)
- II- Sözleşmenin Kuruluşu (14-24. Maddeler)
- III- Eşyaların Satışı (25-88. Maddeler)
- IV- Son Hükümler (89-101. Maddeler)

Andlaşmanın 6. maddesine göre taraflar bu andlaşmayı uygulama dışı bırakabilirler veya 12. madde altında andlaşmanın herhangi bir hükmünün etkisini azaltabilir veya değiştirebilirler.

Viyana Andlaşmasının 7. maddesi andlaşmanın yorumlanmasını düzenlemektedir ve genel kural olan iyiniyet prensibini ortaya koyar. Bu prensip çok çeşitli yorumlara neden olabilecek belirsiz bir kavram olarak kabul edilse bile mahkemelere esneklik verir ve bu prensibin uygulanması haksız sonuçların doğmasını engelleyebilir.

Bu makalede, Viyana Andlaşmasının 25. maddesi tarafından ortaya konan asli ihlal doktrini incelenecektir ve andlaşma tarafından ortaya konan uluslararası eşyaların satışı sözleşmelerinin asli ihlali (fundamental breach) ile ferî ihlali (non-fundamental breach) arasındaki fark ortaya konmaya çalışılacaktır.

II- ASLİ İHLAL KAVRAMI

İngiliz Hukukunda asli ihlal terimi sözleşmenin hiç yerine getirilmemiş olması (non-performance) sonucuyla yakından ilişkilidir. İkinci durumda hiçbir istisna kabul edilemez; birincisinde ise sözleşmeyi ihlal eden asli ihlal sorumluluğundan kendini kurtaramaz. Bir ihlalin ne zaman asli olduğu sonucu iki testle ortaya çıkarılabilir: Birincisi tarafların şarta verdikleri önem; ikincisi ise tarafların bu ihlalin sonuçlarına verdikleri önem (Furmston, 1991, sf. 539). Bu iki testin uygulanması sözleşmenin kurulmasına bağlıdır. "Sözleşmenin temeline giden ihlal" (a breach which goes to the root of the contract) sözü vardır ki bu durumda sözleşmeyi ihlal eden kendisini sorumluluktan kurtaran bir muafiyet şartından yararlanamaz.

ULIS'de asli ihlal kavramı yer almakta ve 10. maddesinde şöyle tanımlanmaktadır: "Bu andlaşmanın amaçları gereğince sözleşmeyi ihlal eden taraf sözleşmenin kurulması esnasında diğer tarafın yerindeki bir makul şahsın ihlali ve sonuçlarını önceden

görmesi durumunda sözleşmeyi yapmayacağını biliyor veya bilmesi gerekiyorsa sözleşmenin ihlali asli ihlal olarak kabul edilecektir". İhlali önceden görebilmeye (foreseeability of the breach) ilişkin olarak madde sözleşmenin kurulması anını göstermektedir. Ayrıca bu tanım makul şahıs (reasonable person) kavramını ortaya koymaktadır.

Asli ihlal ile ferî ihlal arasındaki fark Viyana Andlaşmasında da uygulanmaktadır, fakat ULIS'e nazaran daha genel bir anlamda tanımlanmıştır (Schmitthoff, 1990, sf. 253). Viyana Andlaşmasının 25. maddesinde asli ihlalin yapılan tanımına göre: "Taraflardan birinin sözleşmeyi ihlal etmesi diğer tarafı sözleşmeden beklentilerini esash olarak yoksun bırakacak bir zarara (detriment) neden oluyorsa asli ihlal sayılır, meğer ki ihlal eden taraf veya aynı koşullarda aynı durumdaki makul bir şahıs böyle bir sonucu önceden görmemiş olsun". Madde 25 bir ihlalin asli olması için iki şart koşmaktadır:

(i) İhlal diğer tarafın sözleşmeden haklı olarak beklentilerini esash olarak kaldıracak bir zarara neden olmalıdır,

(ii) İhlal eden tarafın veya aynı koşullarda aynı durumdaki makul bir şahsın böyle bir sonucu önceden görmesi gerekir.

İngiliz Hukukunda asli ihlal kavramı *Securicor Transport Ltd* şirketine karşı *Photo Production Ltd* şirketi davasında Lordlar Kamarasının kararıyla ve 1977 tarihli Haksız Sözleşme Terimleri Kanunu (Unfair Contract Terms Act) ile yerleşmiştir (Schmitthoff, 1981, sf. 412). Honnold "yanlış arkadaş" (false friend) ifadesini kullanarak asli ihlal kavramını Viyana Andlaşmasındaki fonksiyonu ve kapsamıyla İngiliz doktrinindeki asli ihlalden tamamen farklı görmektedir. Ayrıca Viyana Andlaşmasının izahatı olan Bianca-Bonnell Açıklamasına göre Viyana Andlaşması tarafından ortaya konan asil ihlal kavramının geçmişle hiçbir ilgisi olmayıp tamamiyle yoruma açık yeni bir hukuki kavramdır (Bianca-Bonnell Commentary, 1987, sf. 210).

III- 25. MADDENİN ANALİZİ

Madde 25'teki asli ihlal tanımının ışığı altında "zarar" (detriment)

ment), "önceden görebilme" (foreseeability) ve "ispat yükü" (burden of proof) terimlerinin açıklanması gerekmektedir.

A) Zarar : Viyana Andlaşmasının 25. maddesi ULIS'den daha genel prensipler ortaya koymaktadır. Fakat esaslı zarar (substantial detriment) kavramı objektif olmaması ve belirsiz bir kriteriya olması nedeniyle eleştirilmektedir. "Zarar" terimi örfi hukuka yabancıdır. Resmi raporlara göre zarar terimi daha geniş anlamıyla yorumlanmalıdır (Bianca-Bonnell Commentary, 1987, sf. 211). Bu terimin amacı anlaşmanın 49(1)(a), 51(2), 64(1)(a), 72(1), 73(1) ve (2) maddeleri yoluyla kaçınmayı sağlamak, 46(2) maddesi yoluyla kayıp riskinin alıcıya geçmesini önlemektir. Bianca-Bonnell açıklamasına göre zarar terimi "hasar" (damage) veya buna eşit bir kayba veya iç hukukta bilinen veya bilinmeyen herhangi benzer uluslararası ve ulusal bir terime eşit değildir. Zarar terimi sözcük anlamına bakılmaksızın olayları süzgeçten geçirme görevini yerine getirmektedir. Şöyle ki, asli bir yükümlülüğün ihlalinin sözkonusu olup bir hasarın meydana gelmediği bir durumda örneğin satıcı malları paketleme veya sigortalama görevini yerine getirmemesine rağmen mallar sağlam bir şekilde ulaşmakta olsa bile eğer alıcı tekrar satış imkanını veya bir müşteriyi kaybedecekse bir zarar vardır (Bianca-Bonnell Commentary, 1987, sf. 212). Madde 25'e göre zarar, tarafın sözleşmeye göre haklı beklentisinden kendisini esaslı olarak mahrum bırakan bir sonuçtur ve bu sonuç ihlali yapan tarafça veya aynı koşullarda makul bir şahıs tarafından önceden görülebilir olmalıdır.

B) Önceden Görebilme: ULIS'in 10. maddesi ve Viyana Andlaşmasının 25. maddesindeki "makul şahıs" standardını önceden görebilme için şart koşturmaktadır. Fakat ULIS'in 10. maddesi altında makul şahıs aynı durumdaki kişi olup, Viyana Andlaşmasının 25. maddesindeki makul şahıs aynı şartlar altında aynı durumdaki şahıstır. ULIS'in 10. maddesine göre sözleşmeyi ihlal eden tarafın zararı sözleşmenin kurulması anında biliyor veya bilmiş olması gerekir. Viyana Andlaşmasının 25. maddesi meydana gelen zararın önceden görülebilmesine ilişkin bir zaman tanımlaması yapmamaktadır. Viyana Konferansında bazı delegeler sözleşmenin yapıldığı anın ihlal eden tarafın zararı önceden görme anı olarak kabul edilmesini önermiş olmalarına rağmen bu öneri

kabul edilmemiştir; böyle bir sınırlamanın yükletilmemesi gerektiğine karar verilmiştir (Honnold, 1991, sf. 183). Feltham'a göre amaçlanan sözleşmenin kurulmasından sonra fakat ihlalden önce zarar önceden görülebiliyorsa ihlalin asli olabileceğidir (Feltham, 1981, sf. 353).

C) İspat Yükü : Zararın ihlal eden tarafta önceden görülebilir olup olmadığına ilişkin ispat yükünün hangi tarafta olduğu sorusu da yanıtlanmalıdır. Will'e göre ihlal eden taraf ispat yükü altındadır (Bianca-Bonnell Commentary, 1987, sf. 216). Madde 25'teki "meğer ki" ifadesi, ki andlaşmanın taslağında yer almamaktaydı, ispat yükünün ihlal eden tarafa yüklendiği anlamını vermektedir. Taslakta bu değişikliki yapılmamış olsaydı ispat yükü suçsuz tarafta olacaktı. Zarar gören taraf bu ihlalin sonucu olarak beklentilerinin karşılanmaması sonucunun doğduğunu ispatlama yükümlülüğündedir (Kritzer, 1991, sf. 205).

IV- ANDLAŞMADA ASLİ İHLAL

Madde 25'te yapılan tanımlamanın yanında asli ihlal terimi andlaşmanın 46(2), 49(1)(a), 51(2), 64(1)(a), 70, 72 ve 73. maddelerinde yer almaktadır. Bu maddelerin incelenmesiyle andlaşmanın çözüm yolları sistematığı içerisinde asli ihlal kavramı anlaşılabilir.

Madde 46(2) : Madde 46 özel ifa (specific performance) prensibini bir çözüm yolu olarak sunmaktadır. Paragraf 1'e göre alıcı muaccel teslimin yapılmamış olması halinde ifayı isteyebilir. Eğer teslimat yapılmış fakat teslim edilen mallar sözleşmeye uygun değilse 46. madde paragraf 2 ve paragraf 3 yoluyla iki değişik özel ifa önermektedir. Paragraf 2'ye göre mallar sözleşmeye uygun değilse satıcı uygunsuzluğun sözleşmenin asli ihlalini oluşturması durumunda ikame malların teslimini isteyebilir ve ikame malların istenmesi 39. maddeye göre gönderilecek birihtarla veya uygun bir zaman içerisinde yapılmalıdır. İkame malların teslimini isteme hakkı asli ihlalin varlığı sonucunu doğurur. Alakasız teslimler yani sözleşmede belirtilenlerden başka malların teslimi sözleşmenin asli ihlalini oluşturur. Örneğin ananas yerine elma teslim alınması asli ihlaldir ve 25. maddenin kriterini karşılamaktadır. Will'e göre ananas yerine elma teslimi malların teslim edilmemesi

durumu olmayıp 2. paragraf altındaki sözleşmeye uygun olmama durumunu oluşturmaktadır. Asli ihlal durumunda alıcı 2. ve 3. paragraflarda düzenlenen çözüm yollarından birini seçme hakkına sahiptir. Eğer asli ihlal yoksa alıcının böyle bir seçimlik hakkı olmayıp sadece zararın giderilmesini talep hakkı vardır.

Madde 49(1)(b) : Eğer asli ihlal varsa zarara uğrayan taraf sözleşmeden kaçınıldığını bildirebilir. Madde 49 alt paragraf (a) yoluyla bir asli ihlal varsa veya alt paragraf (b) yoluyla alıcı tarafından çekilen ihtara rağmen verilen ek sürede teslimatın yapılmamış olması durumunda alıcıya kaçınma hakkı verir. Alıcının sözleşmeden kaçınması (buyer's avoidance of contract) andlaşmanın 49(1)(a) maddesi ile düzenlenmiştir; buna göre satıcının sözleşme yükümlülüklerinden herhangi birini yerine getirmemesi sözleşmenin asli ihlalini oluşturuyorsa alıcı sözleşmeden kaçınıldığını bildirebilir. Madde 49(1)(b)'e göre teslimatın hiç yapılmaması veya makul bir sürede yapılmaması durumunda da alıcı sözleşmeden kaçınıldığını bildirebilir. Alt paragraf (a) satıcının sözleşme yükümlülüklerinden herhangi birini yerine getirmemesinin sözleşmenin asli ihlalini oluşturduğu durumu düzenler. Burada "herhangi" kelimesi sözleşme veya andlaşma altındaki yükümlülüklere işaret eder. Eğer ihlal asli değilse sözleşmeden kaçınma mümkün değildir. Asli ihlal terimi alt paragraf (b)'de yer almamış olmasına rağmen alıcı sözleşmeden kaçınıldığını bildirebilir. Bu hüküm altında teslimat asli bir yükümlülük olarak kabul edildiğinden asli bir özellik oluşturmasa bile teslimatın hiç yapılmamış olması sözleşmeden kaçınma yolunu açar. Eğer hiç teslimat yapılmamış olması asli ihlali oluşturuyorsa alt paragraf (a) uygulanır.

Madde 51 : Asli ihlal kavramı madde 51(2) altındada düzenlenmiştir. Madde 51'in iki paragrafı da miktarda ve kalitede kısmi kusuru düzenler. Birinci paragrafta göre madde 46 ve 50'nin sağladığı çözüm yolları sadece uygun olmayan veya eksik kısımlara ilişkin teslimat durumlarında uygulanacaktır. İkinci fıkraya göre ise sözleşmeye uygun ve tam olarak teslimatın yapılmamış olması sözleşmenin asli ihlali anlamına geliyorsa alıcı sözleşmeden kaçınıldığını bildirebilir. Bu hüküm madde 49(1)(a)'da belirtilen kısmi kusurun asli ihlale neden olduğu ve sadece bu durumda alıcının sözleşmeden kaçınabileceği çözüm yolunu tekrarlamaktadır.

Madde 64(1)(a) : Viyana Andlaşmasının hükümlerine göre aksi sözleşme ile kararlaştırılmadıkça sözleşmenin alıcı tarafından tek başına ihlali sözleşmeden kaçınma hakkı vermez. Andlaşmanın 64. maddesine göre sözleşme hala yürürlüktedir, meğer ki satıcı sözleşmeden kaçınıldığını bildirmiş olsun. Andlaşmanın 26. maddesine göre sözleşmeden kaçınıldığını bildirme karşı tarafa yapılacak bir ihtarla etkili olur. ULIS ise farklı bir çözüm yolu olan *ipso facto* kaçınmayı düzenlemekteydi. ULIS'in 25 ve 26(1) maddelerine göre sözleşmeden kaçınma otomatik olarak meydana geliyordu; bu çözüm yoluna başvuran tarafın karşı tarafı ihtar etmesi gerekiyordu. Otomatik veya *ipso facto* kaçınma Viyana Andlaşmasının çözüm yollarından biri olarak düzenlenmemiştir, çünkü sözleşmenin hala yürürlükte mi olduğu yoksa *ipso facto* kaçınmanın mı gerçekleştiğine dair belirsizliğe neden olmaktadır (Bianca-Bonnell Commentary, 1987, sf. 466).

Madde 64(1)(a) veya (b)'nin koşullarının gerçekleşmesi durumunda alıcının sözleşmeyi ihlali nedeniyle satıcı sözleşmeden kaçındığını bildirebilir. Madde 64(1)(a) ya göre alıcının yükümlülüklerinden herhangi birini yerine getirmede temerrüde düşmesi asli ihlal teşkil ediyorsa satıcı sözleşmeden kaçınıldığını bildirebilir. Madde 64(1)(b)'ye göre, madde 63(1) altında satıcı tarafından verilen eksürede alıcı ücreti ödeme veya malları teslim alma yükümlülüğünü yerine getirmezse veya verilen ek sürede de yerine getirmeyeceğini bildirirse satıcı sözleşmeden kaçınıldığını bildirebilir. Viyana Andlaşması altında alıcının ihlali sonucu sadece satıcı sözleşmeden kaçınıldığını bildirirse sözleşmeden kaçınılır. Eğer sözleşmenin asli ihlali sözkonusu ise satıcı sözleşmeden kaçınıldığını derhal bildirme hakkına sahiptir, alıcıya önceden sözleşmeden kaçınıldığını bildirme iradesini göstermesine gerek yoktur (Bianca-Bonnell Commentary, 1987, sf. 469).

Madde 54'e göre alıcının ücreti ödeme yükümlülüğü ödemenin yapılmasını sağlamak için sözleşme ile veya kanunlar ve yönetmeliklerle öngörülen şekillere de uyulmasını da içerir. Eğer alıcı bu tür gereklerle uymada gecikirse, 63. maddenin 1. fıkrasının ışığı altında satıcı alıcının yükümlülüklerini yerine getirmesi için ek bir süre tayin edebilir. Eğer bu tayin edilen süre alıcının ödemeyi yapmasından önce sona erer ve alıcı bu ek sürede yükümlülüğünü

yerine getirmesi için gerekli hazırlıklara başlamamış olursa alıcının bu gecikmesi madde 64(1)(b) altında bir ihlal olarak kabul edilecek veya 71. madde altında taraflardan birinin sözleşme hükümlerini yerine getirmeyeceğini açıkça belirtmesi durumunda oluşan ihlal (anticipatory breach of contract) olarak kabul edilecektir. Alıcının ödeme için gerekli hazırlıkları yapmaması asli ihlal olarak kabul edilmez (Bianca-Bonnell Commentary, 1987, sf. 469).

Madde 70 : Madde 70 riskin geçmesinde satıcının ihlalinin etkisini düzenler. Maddeye göre eğer satıcı sözleşmeyi asli olarak ihlal etmişse riskin geçmesini düzenleyen 67, 68 ve 69. maddeler ihlal nedeniyle alıcının çözüm yollarına zarar vermez.

Madde 72 (1) : Madde 72 taraflardan birinin sözleşme hükümlerini yerine getirmeyeceğini açıkça belirtmesi durumunda gerçekleşen ihlal nedeniyle sözleşmeden kaçınma imkanını verir. Asli bir ihlalin meydana geleceğinin açık olması durumunda sözleşmenin yürürlükte kalmaya devam etmesini istenmez. Madde 72 böyle durumlarda sözleşmeden kaçınmayı sağlar ve birinci fıkrasına göre sözleşmenin yerine getirilme tarihinden önce taraflardan birinin sözleşmeyi asli olarak ihlal edeceği açıksa diğer taraf sözleşmeden kaçınıldığını bildirebilir. Burada "açık" kelimesi ihlalin yapılacağı kesin olduğunu kabul eder. Fıkra, asli karakterde olması için taraflardan birinin sözleşme hükümlerini yerine getirmeyeceğini açıkça belirtmesi durumunda gerçekleşen ihlali şart koşar. Sözleşmeden kaçınan tarafın sözleşmenin asli olarak ihlal edileceğinden emin olması onun menfaatindedir, yoksa kaçması geçersiz olabilir ve bunun üzerine kendi yükümlülüğünü yerine getirmemesi ihlale neden olabilir ve zararlardan sorumluluk sonucunu doğurabilir. Bu nedenle 2. fıkra sözleşmeden kaçınmayı ileri süren tarafa yardımcı olabilecek ihtar usulünü getirmektedir. Paragraf 2'ye göre ihtara cevaben yükümlülüğün yerine getirilmesine ilişkin bir teminatın verilmemesi sözleşmenin asli ihlalinin gerçekleşeceğinin açık olduğu anlamına gelir. Paragraf 2'ye göre ihtar karşı tarafın yükümlülüğünü yerine getireceğine dair yeterli güvence sağlayacak bir süre tanıyacak şekilde makul olmalıdır. Fıkra 3'e göre 2. fıkranın aradığı makul ihtar şartı diğer tarafın yükümlülüklerini yerine getirmeyeceğini bildirmesi durumunda uygulanmaz.

Madde 73 : Nihayet 73. madde de asli ihlale ilişkin hükümler düzenler ve malların taksitlerle teslimi sözleşmelerinin ihlalini düzenleyen 3 fıkradan oluşur. Fıkra 1'e göre malların taksitlerle teslimi sözleşmesinde eğer herhangi bir taksite ilişkin olmak üzere taraflardan birinin yükümlülüklerini yerine getirmemesi bu taksite ilişkin olarak sözleşmenin asli ihlalini oluşturursa diğer taraf bu taksite ilişkin olarak sözleşmeden kaçınıldığını bildirebilir. Bu hüküm altında belirli bir taksiti ödememe sözleşmenin asli ihlali olarak kabul edilmektedir ve zarara uğrayan tarafa sözleşmeden kaçınma hakkı tanınmaktadır. 72. maddenin tersine 73. maddede karşı tarafa niyetlenen kaçınmayı önceden bildirmeye ilişkin düzenleme yoktur. Paragraf 2 gelecek taksitleri düzenler ve taraflardan birinin bir taksite ilişkin yükümlülüklerini yerine getirmemesi gelecek taksitlere ilişkin olarak asli bir ihlalin varlığı sonucuna neden oluşturur; bu yüzden diğer taraf gelecek için sözleşmeden kaçınıldığını bildirebilir.

SONUÇ :

Viyana Andlaşması, dünyanın birçok yerinde tanınmayan fakat andlaşmanın çözüm yolları sistematığının temel fikrini oluşturan "asli ihlal" kavramını tanıtmaktadır. Asli ihlal terimi andlaşmada kaçınmaya imkan vermek, ikame malların teslimine imkan vermek ve alıcıya kayıp riskinin geçişini önlemek için kullanılmıştır (Bianca-Bonnell Commentary, 1987, sf. 211).

Kavram 25. maddede tanıtılmakta ve tanımlanmaktadır. Asli ihlal ile ferî ihlal arasındaki ayırım satıcıya veya alıcıya sözleşmeden kaçınıldığını bildirmek için gerekçe oluşturur. Viyana Andlaşmasına göre ihlal asli ise sözleşmeden kaçınma mümkündür.

25. maddenin koşulları ihlalin asli olup olmadığını belirlemede uygulanmalıdır, eğer tarafın ihlali karşı tarafı sözleşmeden haklı olarak beklentilerinden kendisini esaslı derecede mahrum edecek bir zarara neden oluyorsa ihlal aslidir ve ayrıca ihlal eden taraf ve aynı koşullar altında aynı durumdaki makul kişinin böyle bir sonucu önceden görmüş olması gerekir. 25. maddedeki tanımda zarar gören tarafın sözleşmeden haklı olarak neyi beklediği ve neyin bu beklentiden kendisini esaslı şekilde mahrum ettiği açık

değildir. Tanım belirsiz ve zarar gören taraf esaslı şekilde beklentilerinden mahrum bırakan zarar yorumuna açıktır.

Ayrıca 25. maddedeki asli ihlalin tanımında bazı eksiklikler vardır. Öncelikle sözleşmeyi ihlal edenin ve makul kişinin ihlali önceden görme zamanı belirgin değildir; bu zaman sözleşmenin kurulduğu an mı yoksa sözleşmenin kurulmasından sonraya ilişkin bir zaman mıdır? İkinci olarak, 25. maddenin anahtar kelimelerinden biri olan "zarar" teriminin tam bir tanımı yoktur. Andlaşmanın İngilizce metninde "detriment" olarak geçen ve Türkçe'ye "zarar" olarak çevrilebilen bu terim herhangi bir iç hukuktaki anlamından farklı olarak bu andlaşmada amaçlandığı manasıyla yorumlanmalıdır.

Sonuç olarak, asli ihlal kavramının tanımı son derece belirsiz bir dille yeni bir kavramsal yaklaşım alınarak yazılmıştır. Pratikte, bir ihlalin sözleşmeye veya andlaşmaya göre asli olup olmadığı açık değilse uluslararası satımın tarafları için sözleşme yükümlülüklerinin ihlallerinin sonuçlarını belirlemek zor olabilir.

BİBLİYOGRAFYA

1- Bianca, C.M., M.S. Bonell, 1987, Commentary on the International Sales Law.

2- Feltham, J.D., The United Nations Convention on Contracts for the International Sales of Goods, Journal of Business Law, 1981.

3- Final Act of the United Nations Conference on Contracts for the International Sales of Goods, 1980

4- Furmston, M.P., 1991, Chesire, Fifoot and Furmston's Law of Contract, 20. bası, Butterworths, Londra.

5- Honnold, John O., 1991, Uniform Law for International Sales under the 1980 United Nations Convention, 2. bası, Kluwer Law and Taxation Publishers, Deventer, Boston.

6-Kritzer, Albert H., 1989, Practical Guide to the Application of United Nations Convention on Contracts for the International Sale of Goods, Kluwer Law and Taxation Publishers.

7- Ndula, Muna, The Vienna Sales Convention 1980 and the Hague Uniform Laws on International Sales of Goods 1964: A comparative Analysis, International and Comparative Law Quarterly, Vol. 38, 1989.

8- Schmitthoff, Clive M., 1990, Schmitthoffs Export Trade, 9. bası, Londra, Stevens & Sons.

9- Schmitthoff, Clive M., Kasım 1981, Editorial, Journal of Business Law.